

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kálmán Éva Ügyvédi Iroda (1506 Budapest, Pf. 77.; ügyintéző: Dr. Nagyné Dr. Kálmán Éva ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.r. felperes címe) I.r. és az Eperjesi Ügyvédi Iroda (3530 Miskolc, Szemere u. 1. II/5.; ügyintéző: Dr. Eperjesi Tamás ügyvéd) által képviselt II.rendű felperes neve (II.r. felperes címe) II.r. felpereseknek, a személyesen eljár alperes neve (alperes címe) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2008. április 23-án meghozott 13.G.40.329/2006/34. számú ítélete ellen, az I.r. felperes részéről 38. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - a 2009. március 18-án megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

v é g z é s t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett - a II.r. felperes keresetét elutasító - részét nem érinti. A fellebbezett rendelkezéseit pedig hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítja.

Az I.r. felperes másodfokú perköltségét 370 000 (Háromszázhetvenezer) Ft-ban állapítja meg.

E végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 34. sorszámon hozott ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Kötelezte az I.r. felperest, hogy az adóhatóság felhívására fizessen meg az államnak 301 000 Ft le nem rótt illetéket azzal, hogy a további feljegyzett illetéket az állam viseli.

A megállapított tényállás szerint az alperes ügyvezetője volt a felperesek jogelődjének, a **SZ. Kft.**-nek (a továbbiakban: felperesi jogelőd társaság), amely társaság felszámolását a 2004. november 2-án benyújtott kérelemre indult felszámolási eljárásban a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2005. március 30-i kezdő időponttal rendelte el. Az alperes a felszámolási eljárás során 2005. március 29. fordulónappal elkészítette és a felszámolónak átadta a kft. egyszerűsített éves beszámolóját, amelyben pénzeszközként az előző évre vonatkozóan 5 317 000 Ft-ot tüntetett fel. A felszámoló felhívására az alperes nem adta át a mérlegben feltüntetett 5 317 000 Ft-ot. Emiatt az adós társaság képviselőjeként a felszámoló fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperes ellen, 5 317 000 Ft kártérítés, annak 2005. március 30-tól a kifizetésig járó jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamata és az eljárási költsége megfizetésére kötelezése iránt. Az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban az elsőfokú bíróság a 8. sorszámon meghozott (a Debreceni Ítéltábla .../2. számú végzésével helybenhagyott) végzésében megállapította,

hogy a felperes gazdasági társaság felszámolási eljárása a társaság megszüntetésével befejeződött. A jelen perben azonban a felperesek az adós társaság jogutódjaivá váltak, annak következtében, hogy a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a felszámolási eljárást befejező határozatában az adós 25 000 Ft, 3 961 000 Ft, továbbá 1 219 634 Ft összegű követeléseit az APEH Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Igazgatósága részére adta át, amelyből az APEH Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Igazgatósága 3 961 000 Ft-ot és 1 219 634 Ft-ot az I.r. felperesre, 25 000 Ft-ot pedig a II.r. felperesre engedményezett.

Az I.r. felperes a végleges formában fenntartott keresetében az APEH Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Igazgatóságának engedményeseként az alperest 5 180 634 Ft, annak a 2005. március 30-tól a kifizetésig terjedő időre járó, a mindenkorin jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata és a perköltsége megfizetésére kérte kötelezni arra hivatkozással, hogy az alperes, a felszámolt társaság ügyvezetőjeként a felszámolása megkezdésekor a nyilvántartásban kimutatott 5 317 000 Ft készpénzvagyonnal a felszámoló felé nem számolt el, „mellyel a hitelezőknek kárt okozott”. A keresete jogszabályi alapjaként az I.r. felperes a Ptk. 339.§ (1) bekezdését jelölte meg.

A II.r. felperes az alperest 25 000 Ft, valamint annak 2005. március 30-tól a kifizetésig járó, a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az APEH Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Igazgatóságának engedményeseként 25 000 Ft és járulékai erejéig a felperesi jogelőd társaság jogutódjává vált.

A kereset jogszabályi alapjaként a II.r. felperes is a Ptk. 339.§ (1) bekezdését jelölte meg.

Az alperes az ellenkérelmében a felperesek keresetének teljes elutasítását kérte. Védekezése szerint a felszámolási eljárás megindításakor készített mérlegben meglévő pénzeszközként feltüntetett 5 317 000 Ft ténylegesen akkor már nem állt rendelkezésre, mivel azt már korábban kifizette egyrészt az adós társaság másik tulajdonosa tartozásának törlesztésére, másrészt a kft. alkalmazottainak munkabérére, anélkül, hogy azokat a könyvelésben feltüntették és költségként elszámolták volna.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasító döntését - a Debreceni Ítéltábla .../4. számú ítéletére hivatkozással - azzal indokolta, hogy a kialakult bírósági gyakorlat szerint, a felszámolás alá került gazdasági társaság ügyvezetőjét az adós pénzvagyonának átadására vonatkozó, illetőleg az azzal való elszámolási kötelezettség a felszámoló felé a Cstv. 31.§-a alapján nem terheli. Megállapította, hogy az alperes a Cstv. 31.§-ában meghatározott szerinti mérlegkészítési kötelezettségének eleget tett, mivel pedig vagyonátadási kötelezettsége nem volt, a Cstv. rendelkezései alapján a kereseti követelésekben megjelölt összegek megfizetésére nem kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperesek keresetét a Ptk. 339.§ (1) bekezdésén alapuló kártérítési követelésként sem. Indokolása szerint a felperesek, mint jogutódok kereseti követelésének elbírálásakor azt kellett vizsgálni, hogy az alperes okozott-e kárt a felperesi jogelőd társaságnak. E kérdést illetően az elsőfokú bíróság jogi álláspontja az volt, hogy az alperes azzal, hogy a pénzeszközzel nem számolt el, nem az adós gazdálkodó szervezetnek, hanem legfeljebb a hitelezőknek okozhatott kárt. A

felperesek pedig a jelen perben az alperessel szemben a megszűnt felperesi jogelőd társaság igényét érvényesítették átruházott jogként, amely igényük független attól, hogy ők egyúttal a felperesi jogelőd társaság hitelezői is voltak. Ebből következően a jelen perben érvényesített követeléseik vonatkozásában a kártérítés feltételeinek fennállása a korábbi hitelezői minőségük ellenére nem állapítható meg.

Ez ellen az ítélet ellen az I.r. felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozatoknak a kereseti kérelme szerint történő megváltoztatását kérte.

Állítása szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, egyrészt azért, mert a Debreceni Ítéltáblának a más tényállás alapján, más jogvitára vonatkozóan meghozott, ezért a jelen ügyben nem alkalmazható ítéletére tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, másrészt azért, mert - álláspontja szerint - az alperes által okozott kár megtérítése iránti igény kérdésében is téves volt az elsőfokú bíróság megállapítása és az abból levont jogi következtetése.

A Debreceni Ítéltábla .../4. számú ítélete ugyanis egy betéti társaság beltagjának, illetve a beltág által meghatalmazott, de vezetői tisztséget be nem töltő másik tagnak a 2006. év IV. törvény (új Gt.) 108.§-a alapján vizsgálendő felelősségére vonatkozott.

A jelen ügyben viszont egy korlátozott felelősségű társasági formában működött gazdasági társaság ügyvezetőjének kártérítési felelősségét kellett vizsgálni, az 1997. évi CXIV. törvény (rég Gt.) 29.§ (1) bekezdése, illetőleg a Ptk. 339.§-a alapján. Téves volt emellett az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy a Cstv. 31.§-a alapján az alperest, mint az adós ügyvezetőjét nem terhelte elszámolási kötelezettség.

Az I.r. felperes álláspontja szerint ugyanis az alperes amiatt a nem vitás tény miatt, hogy a felperesi jogelőd társaság ügyvezetőjeként nem számolt el a felszámolás kezdő időpontjában az általa készített mérlegbeszámolóban meglévő pénzeszközként feltüntetett 5 317 000 Ft-tal, jogellenesen kárt okozott az adós társaság hitelezői mellett magának a társaságnak is. E magatartás jogellenességét igazolja az is, hogy a felszámoló büntető eljárást is indított ellene, melyben vádemelésre került sor. Mindezekre tekintettel a jogellenes magatartásával kárt okozó alperes a kereseti követelés szerinti összeget számára is, mint az egyik károsult hitelezőnek is, mint a kárt szenvedett adós gazdálkodó szervezet engedményesének köteles megtéríteni, a Gt.29.§ (1) bekezdése szerint alkalmazott Ptk. 339.§ (1) bekezdése alapján.

Az I.r. felperes a fellebbezésében kifejtette azt is, hogy az alperes felelőssége fennáll „A számvitelről” szóló, 2000. évi C. törvény 4.§ (1) bekezdése, valamint a 20.§ (5) bekezdése és 15.§-a alapján is.

Az alperes a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú eljárás során előadottakat tartotta fenn. Hangsúlyozta, hogy a vitás pénzeszköz felhasználásakor az adós társaság érdekében cselekedett, a kifizetett összegek az adós tartozásait csökkentették és a cég fennmaradását „szolgálták”. Ellenkérelme ezért - a tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A II.r. felperes akként nyilatkozott, hogy az I.r. felperes fellebbezésében foglaltakkal mindenben egyetért, azt nem kívánja kiegészíteni.

A peres felek nem terjesztettek elő fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a II.r. felperes keresetét elutasító rendelkezése és annak indokolása ellen, ezért az ítéletnek ez a része a Pp. 228.§ (1) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta (bírálhatta), a Pp. 253.§ (3) bekezdésének megfelelően.

A Debreceni Ítéltábla megállapítása szerint az I.r. felperes fellebbezése alapos annyiban, hogy az elsőfokú bíróság - téves jogi álláspontja miatt - nem tárta fel a megalapozott döntés meghozatalához szükséges mértékben a tényállást és elmaradt az alperesnek a Pp.3.§ (3) bekezdése szerinti megfelelő tájékoztatása is. A hiányos tényállás alapján pedig az ügyben megalapozott érdemi döntés nem hozható, ezért az eljárás megismétlése szükséges.

Arra az I.r. felperes a fellebbezésében tévesen hivatkozott, hogy a per tárgya az alperesnek, mint az időközben megszűnt társaság ügyvezetőjének az általa a társaság hitelezői számára okozott károk megtérítéséért való felelőssége is.

Az adott ügyben alkalmazandó, „A gazdasági társaságokról” szóló, 1997. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 29.§ (3) bekezdése ugyanis akként rendelkezik, hogy azért a kárért, amelyet a vezető tisztségviselő harmadik személyeknek okozott, a harmadik személyek - így az adós társaság hitelezői - irányában a társaság tartozik felelősséggel. Arra tekintettel pedig, hogy a jelen pert az időközben megszűnt SZ. Kft. „fa” indította az alperes, mint a társaság volt vezető tisztségviselője ellen, a perbeli jogvitára nem a Gt. 29.§ (3) bekezdése, hanem a Gt. 29.§ (1) bekezdése az irányadó, amely szerint a gazdasági társaság vezető tisztségviselője a társaság felé (az általános szabályok szerint) kártérítési felelősséggel tartozik, ha e minőségében a társaságnak kárt okozott. Ebből következően az I.r. felperes, mint hitelező a jelen perben nem kérhette az alperes kártérítésre kötelezését. Keresetösségi joga tehát arra terjedt ki, amire őt a jogelődjének (az adósnek) az alperessel szemben támasztott követeléséből a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a/15. számú végzésében engedményesként érvényesíteni feljogosította. Ezért a keresete is csak arra lehetett alapos, amit az alperestől az adós társaság, mint jogelődje is jogszerűen követelhetett - amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította -.

A Gt. 29.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az alperes, mint ügyvezető - a polgári jog általános szabályai szerint - az adós társaság (és a jogutódja) felé az ügyvezetői kötelezettsége vétkes megszegésével okozott károkért tartozik felelősséggel.

Annak a kérdésnek a vizsgálata során, hogy az alperes vétkesen megszegte-e az ügyvezetői kötelezettségeit a kereseti tényállítások és az alperes védekezésében kifejtettek szerint valóban - a felperesi jogelőd társaság elleni felszámolási eljárásban irányadó - „A csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról” szóló, a többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31.§ (1) bekezdéséből kellett kiindulni, amint azt az elsőfokú bíróság is megállapította.

E jogszabályi rendelkezéssel összefüggésben azonban az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a megállapításra a Debreceni Ítéltábla .../4. számú ítéletére hivatkozással, hogy „az ügyvezető kötelezettsége a mérleg elkészítése, vagyontadási kötelezettsége azonban nincs” és ezért a keresetben követelt összeg megfizetésére az alperes nem kötelezhető. Az

Ítéltábla hivatkozott ítélete ugyanis ilyen megállapítást nem tartalmaz és az abban kifejtett indokolásból sem lehet ilyen következtetést levonni. Az eltérő tényállás alapján eltérő jogvita miatt keletkezett perben meghozott ítéletében a Debreceni Ítéltábla csupán azt állapította meg, hogy a felszámolási eljárások során kialakult és következetes érvényesülő bírósági gyakorlatnak megfelelően az adós gazdálkodó szervezet vezetőjének kötelezettségeiről rendelkező Cstv. 31.§ (1) és (2) bekezdései a volt vezető tisztségviselőt az ott meghatározott okiratok, iratjegyzékek, nyilatkozatok elkészítésére és tájékoztatás adására kötelezik, az adós vagyonának a felszámoló részére történő átadására vonatkozó kifejezett rendelkezést azonban nem tartalmaznak.

Abból a körülményből azonban, hogy a Cstv. 31.§ (1) és (2) bekezdései vagyonátadási kötelezettséget nem fogalmaznak meg, olyan következtetés nem vonható le (ilyen a Debreceni Ítéltábla a hivatkozott ítéletében sem vont le), hogy az adós volt szervezeti képviselőjét a felszámolási eljárás jogerős elrendelésekor a felszámoló felé vagyonátadási kötelezettség nem terheli. A Cstv. 34.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint ugyanis a felszámolás kezdő időpontjában megszűnnek a tulajdonosnak a gazdálkodó szervezettel kapcsolatos külön jogszabályokban meghatározott jogai és - a (2) bekezdés szerinti - ettől az időponttól kezdődően az adós gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet. Értelmszerűen tehát, hogy az adós vagyonával csak a felszámoló rendelkezhet. A Cstv. 48.§ (1) bekezdése pedig a felszámoló leglényegesebb kötelezettségeként írja elő, hogy az adós követeléseit azok esedékességekor behajtva, az adós igényeit érvényesítse és a vagyonát értékesítse. Ezeknek a kötelezettségeknek pedig a felszámoló nyilvánvalóan csak akkor tud eleget tenni, ha az adós volt képviselőjétől az adós iratain túl a meglévő, illetőleg tevékenységet záró mérlegben kimutatott vagyont is megkapja.

Az adós gazdálkodó szervezet képviselője tehát az adós vagyonát nem a Cstv. 31.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján, hanem jogcím nélküli birtokosként köteles kiadni (átadni) a tulajdonosi jogok gyakorlójának, az adós felszámolójának a Ptk. 193.§ (1) bekezdése szerint, amely kiadási kötelezettsége - a Ptk. 94.§ (2) bekezdése alapján - az adós pénzeszközeire is vonatkozik azzal, hogy a pénz helyettesíthető volta miatt a kötelezettség az adós pénzeszközének megfelelő összegű pénzösszeg megfizetésének kötelezettségét jelenti. A felszámolás kezdő időpontjában ugyanis megszűnnek azok a jogcímek, amelyek alapján az adós (volt) szervezeti képviselői a felszámolási vagyonba tartozó vagyonelemeket a birtokukban tarthatják.

Amennyiben tehát a felszámolás alá került gazdasági társaságnak a felszámolás kezdő időpontjában a mérlegében kimutatott, vagy a nyilvántartási adatai alapján megállapítható vagyona van, az adós volt vezető tisztségviselője az adós vagyonába tartozó eszközök hiánya esetén polgári jogi - és adott esetben büntetőjogi - felelősséggel tartozik.

Az I.r. felperes jogelődjének perbeli tényállítása szerint az alperes azért tartozik kártérítési felelősséggel, mert az általa aláírt tevékenységet záró mérleg szerint az adós társaság a felszámolás kezdő időpontjában 5 317 000 Ft pénzeszközzel rendelkezett, amivel az alperes nem számolt el vele, illetőleg a felszámolónak felhívás ellenére nem adta át.

Ezzel szemben az alperes azt állította, hogy az általa aláírt mérlegben ugyan a hivatkozott pénzeszköz kétségtelenül szerepelt, „ténylegesen az a pénz a SZ. Kft.-nél nem volt meg a felszámolás kezdő időpontjában”, mivel ő azt már korábban felhasználta az adós társaság munkabér-tartozásainak kifizetésére, illetőleg az adós másik tulajdonosának tartozása kiegyenlítésére.

Az tehát, hogy az alperest terheli-e a Gt. 29.§-a szerinti kártérítési felelősség a jogutód I.r. felperes keresetében követelt összegre, a felek között vitás ennek a ténykérdésnek az eldöntésétől függ.

Az elsőfokú bíróság azonban a téves jogi álláspontja miatt nem tisztázta, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a felperesi jogelőd társaságnak valóban volt-e, illetőleg lehetett-e 5 317 000 Ft pénzvagyona. E célból ugyan folytatott le bizonyítási eljárást az alperes indítványára, az annak alapján rendelkezésre álló adatok azonban a tényállás teljes körű feltárásához nem voltak elegendők.

Az alperes kártérítési felelőssége alól való mentesítéséhez ugyanis nem volt elég annak - a fellebbezési ellenkérelemben is megismételt - állításnak az eljárás során megkísérelt bizonyítását indítványoznia, hogy ő - részben a felperesi jogelőd társaság másik tulajdonosának tudtával - az adós pénzeszközéből más társaságot terhelő különböző tartozásokat egyenlített ki, illetőleg jelentős összegű bérjellegű kifizetéseket teljesített bizonylatok nélkül, az adós munkavállalóinak. Az alperesnek a pernyertességéhez azt is bizonyítania kellett volna, hogy az adósnak - a mérlegben általa feltüntetett adatok ellenére - az 5 317 000 Ft pénzeszköze a felszámolás kezdő időpontjában ténylegesen már nem volt meg, mert azt már korábban felhasználták az adós céljaira. Ezt pedig az alperes annak igazolásával tudta volna bizonyítani, hogy a mérlegben kimutatott pénzeszközzel a felszámolás kezdő időpontjában az adós társaság azért nem rendelkezett, mert abból történtek (csak abból történhettek) az általa a Kft. érdekében bizonylatok nélkül teljesített, igazolt kifizetések.

Az alperes az elsőfokú eljárás során az állításait bizonyítani kívánta és az indítványait előterjesztette. Az elsőfokú bíróság azonban nem tájékoztatta arról, hogy nem elegendő csupán annak igazolása, hogy a társaság pénzeszközeiből bizonylatok nélkül milyen kifizetéseket teljesített, hanem azt is bizonyítania kellene, hogy a hivatkozott kifizetések az adós társaságnak abból a pénzkészletéből történtek és csak abból történhettek, amelyet a mérlegben valótlanul meglévő pénzkészletként mutatott ki. Azzal pedig, hogy az elsőfokú íráság az alperest e bizonyítási kötelezettségéről és annak elmulasztása jogkövetkezményéről nem tájékoztatta, megsértette a Pp. 3.§ (3) bekezdésében írt az a kötelezettségét, amely szerint a kereseti kérelem és ellenkérelem keretei között a bíróságnak az alkalmazásra kerülő anyagi jog szabályainak figyelembevételével konkrétan kell tájékoztatnia az alperest is arról, hogy milyen tények bizonyításával védekezhet a perbeli igény ellen. (Ezt a jogi álláspontot fejtette ki a Legfelsőbb Bíróság például a Legfelsőbb Bíróság Határozatainak Hivatalos Gyűjteménye című folyóiratban 2007. évben az 1728. sorszámon közzétett elvi határozatában.)

Az adott esetben a megfelelő tájékoztatás elmulasztása azt eredményezte, hogy az alperessel szemben a bizonyítatlanság következményei nem alkalmazhatók. A tényállás

teljes körű felderítéséhez tehát további bizonyítási eljárás lefolytatása, arra vonatkozó indítvány hiányában viszont a felek megfelelő, a jogkövetkezményekre is kiterjedő tájékoztatása szükséges.

A perben az I.r. felperes a perbeli jogelődjének az eljárás során tett nyilatkozatához csatlakozva az alperes által készített 2005. június 6-án készített egyszerűsített éves beszámoló mérleg alapján állította, hogy az adós felszámolásának kezdő időpontjában a Kft. 5 317 000 Ft pénzeszközzel rendelkezett, amellyel az alperes nem számolt el. Nem állnak rendelkezésre ugyanakkor a tevékenységet záró mérlegnek a számviteli törvény szerinti azok a mögöttes bizonylatok, amelyek nélkül - az alperes védekezésével összefüggésben - nem tisztázható, hogy a közölt mérlegadatok valósak-e. Az I.r. felperes mindezekig nem tett még konkrét nyilatkozatot sem arról, hogy az alperes által állított (jogszabálysértő bizonylatok nélküli) munkabér- és egyéb kifizetéseknek volt-e, lehetett-e reális alapja. (Az alperes által megjelölt munkavállalókat az adós társaság mikor, milyen időtartamra és milyen bérrel jelentette be az adóhatóságnak. Az adósnak az utolsó mérlegidőszakban milyen kiadásai és bevételei voltak, stb.). A mérleg készítésének alapbizonylatok nélkül pedig jelenleg az sem állapítható meg, hogy van-e érdemi összefüggés az alperes által a Kft. nevében teljesített (állított) kifizetések és a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett pénzeszköz között. Mindezek a körülmények a tevékenységet záró mérleggel érintett beszámolási időszakra vonatkozó pénztárbizonylatok az érintett évek zárófőkönyvi kivonatai, a pénztárszámláról készült főkönyvi kardonok beszerzését teheti szükségessé. Azok értékelése, illetőleg a megvizsgálása és a tevékenységet záró mérleggel, valamint az alperes perbeli állításaival való összefüggéseinek vizsgálata ugyanakkor olyan különleges szakértelmet igényelnek, mellyel a bíróság nem rendelkezik. Ezt is figyelembe véve a peres felek nyilatkozataitól, indítványaitól függően szakértői bizonyítás is szükségessé válhat. A megalapozott döntés meghozatalához szükségesnek látszó további bizonyítási eljárás lefolytatása a másodfokú bíróság feladatkörét meghaladja.

Ezért a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 252.§ (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felek között az 5 317 000 Ft pénzeszköznek a felszámolás kezdő időpontjában való meglétét illetően kialakult ténybeli vita eldöntéséhez szükséges további bizonyítás lefolytatása céljából és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

A bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási kötelezettségről történő megfelelő tájékoztatás, azt követően pedig az indítványozott és a bíróság által relevánsnak tartott bizonyítási eljárás lefolytatása után lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy a felek jogvitáját megalapozott határozattal eldönthesse.

Az alperesnek és a II.r. felperesnek a másodfokú eljárásban (igazolt) költsége nem merült fel. Az I.r. felperes ügyvédi munkadíjból és a lerótt fellebbezési eljárási illetékből eredő másodfokú perköltségét pedig a Debreceni Ítéltábla csupán megállapította a Pp. 252.§ (4) bekezdésében foglaltak szerint, annak viseléséről azonban az elsőfokú bíróságnak kell majd határoznia. (Az ügyvédi munkadíj összegének megállapítására a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból került sor, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről”

szóló, többször módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A.§-ában foglaltak szerint, azonban alkalmazva a 3.§ (6) bekezdését is, arra tekintettel, hogy az I.r. felperes jogi képviselője csak az egyik másodfokú eljárás során tartott tárgyaláson vett részt.

Debrecen, 2009. március 18.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-